

Для більшості залізничників магістраль стала тією стежиною, якою вони впевнено пройшли багате на події та звершення трудове життя. Непомітно і швидко злітають роки праці й настає час їти на заслужений відпочинок: прощатися з улюбленою роботою, трудовим колективом, колегами та друзями. Далеко не всі психологічно готові завершувати тривалий, усталений і розпочати новий етап у житті. Тому важливо, щоб ці моменти асоціювалися у ветеранів зі святковими, яскравими враженнями. Подбати про це, вважаєте, громадянський обов'язок керівництва і профспілкового комітету підприємства. Потрібно не лише віднайти для кожного працівника потрібні слова вдячності за багатолітню сумлінну працю на залізниці, а й створити урочисту атмосферу заходу. Нещодавно в локомотивному депо Львів-Захід якраз у такій теплій та дружній атмосфері відбулися проводи на заслужений відпочинок працівників різного залізничного фаху.

Присутні в залі подякували керівництву і профкому депо за спільні роки плідної праці і всі гуртом заспівали "Многая літа".

Після завершення урочистої події ко-респондент газети поцікавився у ветеранів враженнями від почутого та планами на майбутнє.

– Я прийшов у депо працювати слюсарем з рухомого складу в далекому 1966-му році, – розповідає машиніст електровоза Ярослав Дмитраш. – Та в майбутньому бачив себе тільки машиністом. Самотужки підготувався і успішно склав іспити з перекваліфікації та почав працювати помічником машиніста, а невдовзі став машиністом. Спочатку працював у вантажному русі, потім водив пасажирські потяги на Вадул-Сірет, Жмеринку, досягнувши найвищого – першого класу машиніста. Завдячую цьому не лише своїй наполегливості, але насамперед добрим наставникам – інструкторам машиністам Миколі Максимовичу Васьківу

ють справжніми професіоналами своєї справи. Наше залізничне підприємство вдячне слюсарю-ремонтнику Андрію Возняку за золоті руки та винахідливість, машиністу електровоза Володимирі Кушніру – за вміння добре працювати, машиністу-муляру Зиновію Луцишину – за майстерне водіння великогазових поїздів і побудовані силами депо будинки, пічнику Володимирі Тартулі – за професіоналізм у своїй справі, маляру Михайлу Свинару – за прекрасну якість оздоблювальних робіт у цехах, прибиральниці виробничих приміщень Катерині Солончак – за працюючі руки, за те, що доводилося працювати по 12 годин на добу, аби довести до ладу цехи і територію депо...

– Як би не хотілося йти на заслужений відпочинок, та потрібно бути готовим до цього – хто швидше, хто пізніше, – говорить завідувач хімічною лабораторією депо Наталія Павліхіна. – Наступає новий етап

“Досвід ветеранів нам ще знадобиться...”

З цієї нагоди у конференц-залі депо відбулася зустріч керівництва і профкому депо із 38 працівниками, які виявили бажання піти на заслужений відпочинок.

– Сьогодні ми зібралися для того, щоб провести наших шановних ветеранів на заслужений відпочинок, – такими словами розпочав свій виступ начальник локомотивного депо Львів-Захід Валерій Байса. – Дорогі ветерани, ви заслужили повагу і шану своєю самовідданою працею в депо упродовж багатьох років, тому хочу подякувати вам за той великий внесок, який ви зробили в розвиток та добробут нашого підприємства. Завдяки вашим зусиллям нині локомотивне депо Львів-Захід – серед провідних у локомотивному господарстві Львівської залізниці і всієї України. Омолодження кадрів – вимога сьогодення. Та ми ще не раз скористаємося вашими послугами та порадами, шановні ветерани, запрошуватимемо вас на виконання певних робіт, тому що, на жаль, таких професіоналів, як ви, не завжди можна знайти. Тож зв'язок між підприємством і його заслуженими працівниками не переривається. Ви у свою чергу завжди можете звернутися в депо у питаннях соціального захисту чи матеріальної допомоги, і за можливості ми обов'язково будемо вирішувати їх.

За високу професійну майстерність, творчу ініціативу в роботі від керівництва і профспілкової організації депо кожному з ветеранів було оголошено подяку. В.о. голови профкому депо Петро Ручка, який з усіма присутніми ветеранами свого часу трудився пліч-о-пліч, а згодом тривалий час був їхнім керівником, віднайшов

потрібні слова для кожного колеги.

– Широ вдячні працівникам депо всіх професій – від машиніста електровоза, помічника машиніста до прибиральниці – за їхню сумлінну працю. З цими людьми ми пережили період перебудови, час становлення незалежної України, пережили непрості ситуації в нашому багатонаціональному колективі. Люди, яким нині по шістьдесят – комусь більше, комусь менше – вірили у краще життя, тому ніколи не відмовлялися від роботи понад норму, виконували її кваліфіковано і на совість. Пригадую, як готуючись до ювілею депо, всі працівники на зборах проголосували за те, щоб 15 днів безплатно, у вільний від роботи час попрацювати для благоустрою підприємства. Девоччани своїми руками будували житло, робили ремонт в цехах. Навіть цей конференц-зал, окрім хіба що оздоблення, доводили до ладу наші слюсарі та машиністи зі своїми помічниками. Важко було, та всі ми доклали чимало зусиль, аби наше депо мало привабливий вигляд. Профспілковий комітет нашого депо завжди буде радий бачити вас усіх, приходьте зі своїми проблемами та потребами, чим зможемо – обов'язково допоможемо.

Від профспілкового комітету депо Петро Васильович кожному з ветеранів вручив по два квитки на велике різдвяне шоу “Українське Різдво”, яке відбулося 12 січня у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької, і наголосив: “Це буде привід ще раз зустрітися всім разом – тільки тепер вже не на роботі, а під час відпочинку”.

та Оресту Володимировичу Перехайлу, які були вимогливими вчителями, але за вдачею добрими і щирими людьми.

Зіновій Грицина також мріяв освоїти відповідальну професію машиніста. Закінчивши у 1972 році Львівський технікум залізничного транспорту, Зіновій Володимирович розпочав свою трудову діяльність у депо.

– Я мав можливість працювати у депо майстром, та вирішив водити поїзди теренами нашого краю, – каже пан Зіновій.

Слюсарю з ремонту рухомого складу Миколі Бешлею у грудні виповнилося 60 років, 42 з них він пропрацював у локомотивному депо Львів-Захід.

– Все своє доросле життя пропрацював у депо, останні роки в заготівельному цеху, – говорить Микола Іванович. – Тепер умови праці в депо чудові, комфортні, не те, що у роки моєї молодості.

Завідувач хімічною лабораторією Наталія Павліхіна 38 років пропрацювала в лабораторії, розпочавши трудову діяльність із простого лаборанта. Газоелектрозварником 18 років тому прийшов у депо Андрій Возняк, згодом перейшов працювати слюсарем нестандартного обладнання господарського цеху.

– Робота завжди вимагала творчого підходу, винахідливості і вміння, – говорить Андрій Романович. – З приємністю буду згадувати дружній колектив, з яким мені добре працювалося.

На жаль, з усіма неможливо було поспілкуватися, та про кожного з ветеранів депо Петро Ручка міг розповісти чимало доброго, адже всі ці люди були і залиша-

у житті і треба до нього пристосуватися й жити далі.

Начальник локомотивного депо Львів-Захід Валерій Байса на завершення зазначив:

– Хотілося б, щоб питання підготовки кадрів вирішувалося за іншою схемою, ніж існує сьогодні в нашій державі. Було б значно корисніше, якби працівник, який за рік-два піде на пенсію, міг належно підготувати на своє місце гідну заміну. А за це для нього повинна бути передбачена певна доплата. Варто відновити виховний процес від школи – до навчального закладу, від навчального закладу – до підприємства. Студенти, які успішно навчаються, мають бути впевнені, що зможуть працевлаштуватися. Повинна працювати система – добре навчаєшся, отримуєш роботу на підприємстві і перспективу кар'єрного росту. Керівник підприємства повинен мати право набирати працівників і навчати їх, після цього в складі комісії приймати у них іспити, відповідно тоді начальник підприємства буде відповідальним за таких працівників. Тепер же навчальні заклади такої відповідальності не несуть, тому маємо таких молодих фахівців, які навіть із двома вищими освітами недбало ставляться до роботи, не прагнуть збагачувати свій професійний досвід. На жаль, сьогодні наша держава не надає належної уваги підготовці працівників робітничих професій, тому переконаний, що ми ще неодноразово звертатимемося за допомогою до наших ветеранів.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора